

на австро-унгарски индустрии, които напоследъкъ, не рѣдко подъ булото на „славянска идея“, цѣлятъ загнездването си въ България за да подбиятъ съществуващите мѣстни индустрии или осуетятъ по разни пѣтища тепърва зараждающитѣ се — все по посока гарантиране австро-унгарския вносъ и „економическо проникване“ въ България.

Отъ важностъ за насъ сж най-послѣ, имиграциитѣ на чужди работни, наднични рѣцѣ въ България, особно на италианци, сѣрби и черногорци по желѣзопѣтнитѣ линии и керамически фабрики, и на послѣднѣо мѣсто — турскитѣ хамали по пристанищата ни. Нека не ни се види чудно, че броя на ежегодно емигриралитѣ българи въ Америка почти еквилира съ тоя на горнитѣ имигрирали чужди работници. Тукъ най-релефно изпѣква разликата между *цѣлраната* и *печалбата* като економически стимули репективно на българската *имиграция* и *емиграция*.

Колкото и горѣпосоченитѣ бѣгло имиграционни струи да не ни прѣдставятъ още „имиграционни проблеми“, както въ други страни (Франция, Англия, Америка и т. н.), — заслужаватъ обстойно разглеждане.

Погледнато отъ економическа и демографна страна, загубитѣ отъ емиграцията (загубата отъ емигрирания като загуба на капиталъ изразходванъ за неговото поддържане и отхранване; числото на емигриралитѣ като еквивалентно на излишека върху умрѣлитѣ и т. н.) не могатъ да се наваксатъ съ печалбитѣ отъ имиграцията, (внесенъ готовъ капиталъ — имигрантъ; попълване населението спроти загубитѣ отъ емигриралитѣ и т. н.). Това се отнася особно за страни които нѣматъ въпиюща нужда отъ поселването на празни и широки терени, каквато се чувствуваше въ Русия прѣзъ XVIII-я и началото на XIX-я вѣкъ, и въ Америка дори до днесъ. При това, имиграцията е застрашително явление особно за мѣстнитѣ работници като създаваща трудовата конкуренция